

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Ivdiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

3. Peccato sublato, etiam morbis liberati.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45701

dil. m. 13.
23. pag. 1242. Paralip. 16.
12.

Ioan. 5. 14.

III.
Nicephor.
lib. 8. hist.
Eccl. c. 41.

nia, & quarens nomen tuum, Domine. A fanis raro de medico cogitatur: sed cum febres sentiuntur, cum est periculum vitæ, tum curritur, tum scribitur, tum vudique Machaones, & Podalirij, & quidquid est Æsculapiorum accersitur. Quamquam autem non vult medicos, in morbis, contemni Dominus, tamen magis vult, ut per eos ad illum conuertamur. Hinc legimus: *Egrotavit etiā Asa anno trigesimo nono regni sui, dolore pedum vehementissimo, & non in infirmitate sua quasiuit Deum, sed magis in medicorum arte confisus est. Dormiuitq; cum patribus suis: & mortuus est, anno quadragesimo primo regni sui.* Quo pacto multi podagra, non vno, aut duobus, sed decem, sed viginti annis, laborant, aut alio morbo vexantur, nec tamen vinum ejurant, nec deponunt consuetudinem potandi, blasphemandi, se se supra ceteros extollendi, sed magis in medicorum arte confidunt, ad thermas, ad aquas acidulas, ad mille consilia & auxilia confugiunt, cum prima eorum cura deberet, esse de Deo; quia idcirco finit eos dolorem sentire morbi, ut dolorem concipiant peccati: & si veniant ad summum medicum, discant detestari summum malum. Hinc eum, quem vlerò sanauit Iesus, his verbis admonuit: *Ecce sanus factus es: iam noli peccare, ne deterius tibi aliquid contingat.* Multi enim, etiam post sanitatem receptam insanunt, atque ea propter in morbum grauiorem relabuntur.

Sæpe autem alios legimus, postquam isti sapuerunt, etiam pristinam valetudinem recepisse, morbo ipso cum causa morbi sublato. Amon Ægyptius à propinquis & familiaribus coactus uxorem quidem duxit, sed decem & octo annos cum ea vixit virgo, seorsum cubans, & quod secundum Deum est vitæ institutum colens. Hic inter multa alia magna & præclara etiam præcognitionis diuinæ plenus fuit. *Puer quidam parentum iniustorum à rabido cane morsus, in ea expectatione, ut quam primum moreretur, erat. Rogabant pro eo sanando Amonem parentes. Ille: Non ego, inquit, sed vos, si quidem voletis, eum curabitis. Si animo, quem surripuistis bouem, dominus suis restituere volueritis, statim malo omni puer liberabitur. Bos redditus est, & periculum omni confestim profugiens, vacuum arumna omnis puerum reliquit. Punium est hic in filio parentum scelus, ut per prolem admone-*
rentur

rentur parentes, rem furtum factam dominis suis esse redhibendam. Longè plures suummet crimen luunt, ut & crimen, & morbum suum lachrymis diluant. Quibus nihil est salubrius, quàm agrotare, ut si sunt vel temerarij, vel arrogantes, vel pertinaces, ipsis morbis molliantur.

Illustre exemplum huius rei recitat Cyrillus Monachus his verbis. Sed nobis rursus venit tempus ieiunij, beatum Sabam vocans ad consuetum secessum solitudinis. Opera pretium est autem nec illud pratermittere, quod contigit fieri in ea peregrinatione. Nam è Laura quidem egreditur hic vir diuinissimus, ut optandum ieiunij statum peragat in solitudine: Iacobus verò quidam, ex discipulis genere Hierosolymitanus, moribus arrogans, mente usus sinistra, inita societate cum aliquot alijs monachis pari arrogantia apud eum lacum, qui septem habet ostia, de quo à me prius dictum est, aggressus est propriam Lauram constituere, cellas fabricans, & adem excitans oratoriam, & alia construens, quæ ad Lauram pertinent. Valde verò irascentibus fratribus, & adificium ulterius progredi non sinentibus, ille rei iniquitati adiciens mendacium, dixit, hac fieri de sententia Saba patris. Quod quidem cum audissent Monachi, destiterunt quidem prohibere eum adificare, sed non deservunt angere animo, cum viderent ante oculos suos eum non parvam Lauram partem pracidere. Sed existimantes, verum dixisse Iacobum, tacebant, patris expectantes reditum. Post completos autem illos dies ieiunij, ipse quoque diuinus Sabas ad Lauram reuersus, cum vidisset ea, quæ facta fuerunt, continuo quidem accersit Iacobum: paternè autem admonet, ut à cæpto abstineat. Neque enim id ex DEO esse, neque placere fratribus: quin etiam illi ipsi quoque esse valde periculosum, priusquam se ipsum rectè instituerit, & castigarit, illius fidei committi aliorum animas. Et sic quidem diuinus pater eum prius benignè & paternè admonet. Postquam autem vidit resistere Iacobum, & minimè cedere, paululum mutatâ suâ consuetâ lenitate: Ego quidem, O fili, inquit, quod tibi existimo conferre, consuli, quoniam verò non vis parère, vide ne magno tuo damno discas eligere id, quod est utile. Hæc cum ille quidem dixisset, profectus est in turriculam, Iacobus autem protinus sustinens tremorem totius corporis, & vehementi febre correptus, è vestigio cum sex totos menses decubisset, eo morbo vexabatur & premebatur. Interim verò cum

IV:

Sur. 5. Decembris. ex Metaphrasti

omnibus